

CAPITOLUL 1

Venea o furtună dinspre mare.

Într-o noapte neguroasă, în ajun de Alexii, un bătrân cu barba lungă până în pământ privea îngândurat lumea de pe un vârf de stâncă răsărit din mare. Lângă el, pe o ramură tremurândă a singurului pom care se încumetase să crească pe acea stâncă, stătea și Pasărea Măiastră, înaltă și parcă firavă, cu mantia-i brodată din pene stacojii învolburându-se ca valurile dimprejur.

— Nu e bine, îi spuse Moș Alexe, strâmbând din barbă și mustață.

Undița din mâna lui stătea neclintită în rafalele de vânt ce-i înconjurau.

— În fiecare an descui pământul pentru primăvară, ca să iasă vietățile astea ce stau în el pe timpul iernii, și mereu mai ies și lighioane necurate, de au început să brăzdeze pământul ca plugarii fără minte. Oricât aș încerca eu să le prind și să le bag la loc, tot ies și mai multe de cum deschid văgăuna în anul următor.

Gânditoare, Pasărea Măiastră se legănă pe cracă, apoi îi dădu drumul și se lăsă să atârne cu capul în jos, spre marea nemulțumire a lui Moș Alexe, care își mai scutură undița puțin.

— Până la urmă, e vina ta, îi spuse ea, uitându-se pe dos la mare.

— Cine ți-a zis asta?! se răsti Moș Alexe.

— Zic doar că ai îmbătrânit. Ce-ai de gând să faci?

— Ce să fac? Ce-am putut, am încercat. Să le-omor n-am voie.

Pasărea Măiastră se mai roti o dată, așa că acum stătea din nou lângă Moș Alexe omenește, uitându-se la el atent cu ochii ei de onix. Încet, îi apăru un zâmbet amuzat pe față.

— Și pe mine de ce m-ai chemat aici?

Moș Alexe se încruntă și mai aprig.

— Te-am chemat, păsăroaico, să mă ajuți. Spune-mi tu: ce e de făcut?

Pasărea Măiastră deveni din nou gânditoare, deși de data aceasta mai mult de formă.

— Eu zic... Dacă tu nu poți să le omori... atunci să cauți pe cineva care poate.

— Au încercat ei asta fără să le cer eu, mormăi Moș Alexe. Știi de câți viteji e nevoie ca să dobori un balaur? Mulți! Apoi, după ce răpun unul, se întorc acasă și nu-i mai vezi la față. Nu, e nevoie de cineva cu simțul răspunderii.

Atunci, Pasărea Măiastră izbucni în râs, iar de astă dată Moș Alexe nu se răsti la ea, căci amândoi știau cât de mult le păsa celor de jos de binele celor din locuri mai îndepărtate.

— Eu zic să faci un om de lut, poate că el ți-ar asculta poruncile, dar pe oameni nu te baza decât pe termen scurt.

Vorbise în glumă, însă Moș Alexe căzu pe gânduri, cu o mână la barbă și una pe undiță.

— Un om de lut... cugetă el.

Când îl văzu că nu mai spune nimic un timp destul de îndelungat, Pasărea Măiastră se întoarse iar spre el.

— Ai altă idee?

— Nu, nu, dădu Moș Alexe din umeri, însă vocea îi era întocmai ca a unui meșter gata să se târguiască. Poate doar asta.

Și atunci își lăsă undița jos cu oarecare grijă și, suflecându-și mânecile mantiei, își băgă mâna până la cot în coșul de iută de la dreapta sa și scoase de-acolo un pește straniu, imens, cu solzii ascuțiți aproape lucind în lumina lunii. Îl așeză în poală și îl bătu ușor cu mâna când acesta începu să se zbată, apoi Moș Alexe se uită zâmbind la Pasărea Măiastră.

— Poate doar *ăsta*.

— Pe *ăsta* tot de-acolo l-ai luat? îl întrebă Pasărea Măiastră, cu oarecare dispreț.

Moș Alexe zâmbi și își întoarse din nou privirea către peștele în care părea să mocnească un fel de furie rece, de făptură din adâncuri.

— Știu eu unde să-i gădesc. Spune-mi, știi pe cineva care duce lipsă de-o odraslă pe-aici pe-aproape?

Pasărea Măiastră se uită spre coastă, apoi din nou la el.

— Destui și nu prea, îi spuse ea. Dar e cineva care încearcă să facă o vrajă chiar acum, acolo sus în turn.

Moș Alexe îi urmări privirea spre castelul brăzdat de ploaie din depărtare și se luminează la față, chiar când pe mare apărură fulgere, și norii de furtună se mai apropiaseră de coastă.

— O vrajă, zici. Ce fel de vrajă? Putem să ne agățăm de ea?

— E una mică, dar nu văd de ce nu, spuse Pasărea Măiastră.

Lin ca un fulg, se lăsă să cadă de pe creangă, călcând pe nori și ceață până ajunse la marginea stâncii, unde se aplecă puțin și își miși ochii către țărniș.

— Da, putem, îi spuse din nou, apoi se uită peste umăr. Dar eu ce câștig am din asta?

Moș Alexe se holbă la ea.

— Păi doar lighioanele astea mai și zboară, nu-mi sporcă numai mie pământul și mările. E și împărăția voastră în joc.

— E puțin supărător, ce-i drept, murmură Pasărea Măiastră, apoi se întoarse lângă el. În ordine, atunci. O să-i trimit eu vraja, dar ce ai de oferit?

— Hai să vedem, spuse Moș Alexe, și se aplecă amândoi peste peștele care aproape își dădea ultima suflare.

CAPITOLUL 2

Se spune că vrăjile se fac în grote și în peșteri, în pivnițe și șoproane abandonate, pe culmi de dealuri și pe vârfuri de stâncă. Însă ce nu se prea spune este că vrăjile se pot face oriunde, chiar și într-o ceașcă de cafea, chiar și fără nicio fiertură de niciun fel. Vrăjile se pot face pe auzite, la lumina zilei, și se pot face și în tăcere, când toată lumea doarme. Nu trebuie să fie frumoase ori înfricoșătoare. Vrăjile trebuie numai să fie dorite, căci dorința le dă toată puterea.

Dorințele de multe ori sunt mai puternice decât orice farmec. De-asta majoritatea oamenilor primesc doar una în viață.

Într-o noapte friguroasă, la mijloc de Germănar, într-o cameră dintr-un turn ce dădea spre marea învolburată, o tânără regină se ruga la cerul vinețiu de afară. Iar în timp ce se ruga, ea făcea o vrajă.

Venea o furtună dinspre mare. De pe țârm, apele păreau vrăjite de ființe ascunse în nori, aducând potop și ploaie cu fiecare mișcare a unor mâini nevăzute. Când marea bolborosește ca o licoare într-un cazan, când e neagră ca smoala, iar peștii se zvârcolesc ca șopârlele într-însa, atunci e ca și cum întreaga lume ticluiește o vrajă. O amestecă în furtuni, făcând să se înalțe nori

de abur, strecoară ploi ca o vrăjitoare ce presară ierburi, și o lasă la dospit până dimineața.

Stând în genunchi, tânăra regină ținea în poală un șir lung de sfoară marinărească, abandonată în podul turnului cu mult înainte ca ea să vină la castel. Ochii îi erau ațintiți spre cer și de abia clipeau, însă mâinile i se mișcau neîncetat, întorcând sfoara, deșirând-o, și în cele din urmă înnodând-o din ce în ce mai strâns, din ce în ce mai complicat.

Cu ochii afară pe fereastră, părul răvășit, mâinile înroșite și poala rochiei udă de la ploaie, Ruxandra privea cerul și, printre suspine, își spunea încet dorința: „Lasă-i să trăiască, lasă-i să trăiască, adu-mi-i și lasă-i să se uite în sus la soare, lasă-i să trăiască.”

Trecuseră mai bine de cinci ani de la nuntă, cinci ani de când venise la acest palat de lângă mare din munții în care crescuse, și nu îi fusese dat să-i trăiască niciun copil, oricât de mare grijă ar fi avut și oricât de mulți vraci ar fi adus la curte. Așa că acum regina se ruga din nou, cu mai multă putere decât simțea de obicei, căci în zori aveau să fie Alexiile, ziua lor cea mai de preț, ziua în care toți cei de lângă ape erau binecuvântați, când apa îi răsplătea pe cei ce o onorau.

Iar afară era furtună.

Cerul era un fel de mare și el. Fără lună și plin de nori, nimic nu-l despărțea de marea ce i se întindea la picioare. „Lasă-i să trăiască.” Regina se ruga și, în același timp, neștiut nici măcar de ea, făcea o vrajă. Dorința ei era arzătoare ca soarele amiezii, și era auzită de multe urechi curioase dintre nori și de după valuri.

Visul, când o ajunse, o învălui ca un voal negru coborât din cer, ca și cum fusese înghițită în tăcere de un

pește enorm. Poate că acest ultim gând îi rămase în minte, căci visă un pește.

În vis, regina se afla la marginea unui râu înnegurat și rece ca gheața, ce părea să se scurgă din mare către munți, iar pe celălalt mal era o figură ascunsă de o pelerină. Aceasta ținea în brațe un pește enorm, straniu și cu totul din aur, dar care se zbătea din când în când de parcă ar fi fost viu. Când ființa de pe celălalt mal se uită la ea, regina îi simți privirea, deși fața îi era toată ascunsă de o glugă și de întunecimea din jurul lor. Cât vedea cu ochii, peștele părea a fi singurul lucru sclipitor din acea lume a visului ei.

— Asta ți-ai dorit, îi spuse ființa reginei, ridicând peștele ca pe o ofrandă. Spune-i bărbatului tău să meargă mâine în zori până la marginea mării cu un singur fir și o singură momeală. Să aducă acasă primul pește pe care îl va prinde și să îl măncați crud, amândoi. Apoi vei mai vedea.

Lăsă peștele să cadă în negura râului, unde fu imediat înghițit și dus de curent undeva departe, câteva sclipiri de aur ivindu-se din când în când în apa involburată.

Regina se trezi în camera ei, nicidecum în turnul în care o acaparase visul, și îi ceru numaidecât regelui să facă întocmai cum i se arătase în vis, și mare le fu mirarea tuturor de la curte când îl văzură întorcându-se la castel cu un pește cu totul și cu totul din aur, care totuși se zvârcolea în strânsoarea lui.

Le luă mult timp să-l mănânce, dar nu se opriră până nu îi deteră de hac. Mai târziu, aveau să spună că fusese cel mai bun pește pe care îl mâncaseră în viața lor. În acea zi însă n-aveau niciun alt gând decât să ducă

vraja la bun sfârșit. Regele și regina mâncară peștele aproape cu solzi cu tot și, la scurtă vreme după aceea, regina anunță că în curând aveau să aibă un mic prinț zburdând pe holurile castelului.

Dumitra se opri din povestit. Lângă ea, pe covorul din fața sobei, un copil își ținea mâinile mici la gură, încercând să-și ascundă zâmbetul.

— Chiar l-au mâncat crud? chicoti el în cele din urmă.

Dumitra își miji ochii la el și se aplecă să-i vorbească în șoaptă, de parc-ar fi fost un secret doar al lor.

— Tătucu' meu se ducea și el în fiecă dimineață de Moș Alexe să înghită un pește mic, zicea că e pentru noroc, el pescar fiind.

— *Cu totul?*

Înăbușindu-și râsul, Dumitra ridică o mână și își apropie degetele cam cât știa că era o hamsie.

— Unul mic, foarte mic. Așa era tată-meu, cam strâmba din nas, dar asta era un lucru pe care voia să-l facă an de an. Și să știi că l-o ajutat! Nu i s-o dat barca peste cap niciodată toată viața lui. Asta e mare lucru printre pescari. Mereu se fălea când aveam cunoscuți la masă. Nu că îl credea cineva.

Copilul mai răsă puțin, iar Dumitra, uitându-se afară, își dădu seama că se apropia ora cinei, iar în curând toate celelalte slujnice aveau să dea buzna peste ei în bucătărie.

— Măine poți să-mi spui ce s-a întâmplat cu el după?

Se pare că ea nu era singura care simțea cât de iute trecea timpul acolo, la castel.

— Mă mai gândesc, spuse ea repede, apoi se uită atent în ochii lui. Dar să nu mă zici, bine, Siminoc?

Siminoc dădu din cap, își luă haina brodată cu argint de pe scaun și și-o puse repede peste cămașă. Dumitra se ridică în genunchi în fața lui ca să-l ajute să-și încheie nasturii. Când fu gata, Siminoc o privi cum numai un copil de nici cinci ani ar fi putut privi pe cineva, cu rușine și îndrăzneală în egală măsură.

— Nimeni-nimănui?

Dumitra îl privi îndelung, vrând să spună da, și totuși nesuportând gândul că era prea mic să-l pună să țină secrete. În cele din urmă, oftă și-i spuse, îngăduitoare:

— Nu chiar nimeni-nimănui. Poți să-i spui lui Busu, dacă îl crezi pe cuvânt că nu va sufla o vorbă nicicui.

Ca prin farmec, Siminoc se luminează. Pe față îi apărură un zâmbet atât de larg pe cât era de știrb. Ochii verzui ca marea îi licăreau în lumina focului din bucătărie.

— Promit! spuse el atunci și se agăță pentru un moment de gâtul Dumitrei, într-o scurtă îmbrățișare, după care fugi din bucătăria castelului și o luă la goană în sus spre scări, spre camerele regale.

Rămasă singură, Dumitra își dădu seama că își ținuse respirația cât durase îmbrățișarea, iar acum răsuflă din nou, ca un suspin printre buze. Își frecă fața cu mâinile cât de tare putu, se ridică de pe jos, își puse la loc șorțul și se duse înapoi la treabă.

Mai era o parte nespusă din poveste.

Solzii, când sunt făcuți din aur, sunt ceva mai greu de scos decât cei obișnuiți. Peștele era de nerecunoscut după ce regele și regina reușiseră într-un final să-l curețe, căci nu acceptaseră ajutorul niciunui bucătar de la curte. Iar

după atâta speteală, nu apucaseră să-l mănânce chiar pe tot, nu până la oase.

Dumitra nu avusese vreme să-l vadă decât târziu, când seara devenea noapte. După ce toate slujnicele din bucătărie adunaseră solzii de aur și îi ascuseseră în sân și în buzunare, după ce bucătarii și bucătăresele se încumetaseră să jupoaie și foița de aur de pe capul și aripile peștelui, lăsându-i oasele în cămară, în caz că regele și regina ar mai fi vrut să facă ceva cu ele. Abia atunci ajunsese și ea în bucătărie și se dusese tiptil în cămara rece, să vadă ce mai rămăsese din minunatul pește.

După cum spusese, Dumitra era fată de pescar, și fusese învățată să creadă doar ce putea vedea în fața ochilor, ori ce auzea din destul de multe guri, însă vederea acestui pește mâncat și despielițat nu o umplu cu prea multă speranță, ci doar cu un fel de neliniște neancorată în niciun gând clar. Vrăjile, ca dorințele, nu îți ofereau întotdeauna chiar ceea ce aveai nevoie.

Totuși, ea se duse mai aproape, gândindu-se doar: „N-oi muri eu dintr-un pește.“ Rupse un singur os, de care se ținea ceva mai multă carne, și îl duse la gură. Numai atât îi luă. Ioan nici nu era pe acasă pe vremea aia, mereu pe șapte cărări sau dus cu barca în larg. Asta nu schimbă cu nimic faptul că, atunci când o auzi pe Ruxandra anunțând curtea că urmau să aibă un copil, Dumitra simți ceva ca un ecou în ea însăși.

Iar mult mai târziu, după una dintre cele mai mari ninsori ale lunii lui Ningău, când zăpada aproape că plutea și peste mare, Ruxandra născu un băiat în miezul zilei, cu părul ca focul și ochii ca marea, gata să fie scăldat în lumina soarelui. Iar noaptea, când numai lumina lunii mai intra pe fereastră, rece și argintie, Dumitra

născu și ea un băiat tot cu părul ca focul și cu ochii ca marea, care deja părea să vrea să înoate spre lună.

Sala de mese a castelului fremăta când Dumitra păși și ea afară din bucătărie. Avea atâtea de făcut, atâtea de curățat. Nu era vreme să se gândească la trecut. Totuși, când ajunse în dreptul scărilor, nu putu să nu se uite cu un oarecare alean în sus. „Câteodată“, se gândi ea, „nu pare să facă nimic altceva decât să alerge după frate-său, până ce-l găsește.“

